

Publicerad 2010-12-04 17:19 av Lotta Svensson

Skoluppgift.

Varför?

Där stod vi igen, vid världens ände.

Hav, det finns bara hav runt om oss.

Solens strålar reflekterades lätt mot vattenytan, ett skimmer uppstod.

Våra kinder lätt smekta av värmen som solen sänkte till jorden.

Men vänta lite nu... Vilket vi?

Vilket jävla vi?

Solen gick i moln och det blev nattsvart.

Som om man tryckt på strömbrytaren.

Jag slog ner handen på väckarklockan som tjöt.

Det var morgon, igen.

Ögonlocken hänger tungt, som om någon hängt fast vikter i mina ögonfransar.

Kroppen känns orörig, men jag går automatiskt upp ur sängen ändå.

Det har ju blivit så nu, jag går på automatik.

I spegeln ser jag samma gråa spegelbild.

Att min aura är grå är ingen nyhet, all min energi försvann den dagen.

Jag är en gråzon för sig.

Jag drar på mig mina svarta kläder och till sist min svarta skinnjacka.

Så färgglatt.

Ifrån balkongen blickar jag ut över stenstaden, staden utan hjärta och själ.

Den är ju gjord av sten.

Jag ser folk på gatan som går till jobbet som om ingenting hade hänt, inte ett skit.

Känslokalla svin!

Men skulle jag egentligen bry mig om dem om de var i min situation?

Nej, ärligt talat inte.

Vi är nog alla känslokalla svin, när det inte gäller oss själva eller någon i vår närhet.

Jag orkar inte, jag stänger av mina tankar.

På väggarna hänger det foton från när vi var små.

Då livet var en dans på rosor, rosor utan taggar.

Två blonda snorungar som ställde till med hys och vi skulle alltid bråka om vem som skulle sitta längst fram i bilen.

Jag vann inte, du lät mig vinna, det vet jag.

För om du ville vinna så skulle du kommit först till bildörren.

Livet hann ikapp oss dock.

Jag är 16 år och fyller snart 17 år.

Du blev 24 år, men aldrig 25 år.

Livet stannade den dagen, dagen då du försvann.

Han överdoserade och dog.

Bilen är utanför, jag ska nu begrava min bror.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lotta Svensson med Poeter.se id #35640 innehar upphovsrätten